

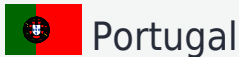
[Avaleht](#) > ... > [Perekonnaasjad Ja Pärimine](#) > [Abielu Ja Registreeritud Kooselu Varalised](#)
[Tagajärjed](#) [Abikaasade Varasuhe](#) > Portugal

Abikaasade varasuhe

Sisu koostaja:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Kas liikmesriigis on kehtestatud seadusjärgne abikaasade varasuhe? Mida see endast kujutab?

Jah. Põhimõtteliselt saavad abikaasad valida abieluvararežiimi, sõlmides abieluvaralepingu (*convenção antenupcial*) kooskõlas Portugali tsiviilseadustiku (*Código Civil*) artikliga 1698.

Juhul kui abikaasad vararežiimi ei vali või teatavatel juhtudel, kui abieluvaraleping on kehtetu, on seadusjärgne vaikumisi kohaldatav abieluvararežiim abielu jooksul omandatud vara ühisuse režiim vastavalt tsiviilseadustiku artiklitele 1717 ja 1721.

Sel juhul tuleb kohaldada tsiviilseadustiku artiklite 1721–1731 sätteid, et teha kindlaks, milline vara on ühisvara ja milline lahusvara.

Erandina on teatavates olukordades, mis on esitatud tsiviilseadustiku artiklis 1720, kohustuslik lahusvara režiim.

2 Kuidas saavad abikaasad oma varasuhet korraldada? Millised ametlikud nõuded sellisel juhul kehtivad?

Abikaasad saavad oma abieluvararežiimi korraldada, sõlmides abieluvaralepingu, milles neil on võimalik valida üks kolmest tsiviilseadustikus sätestatud vararežiimist, või leppides kohaldatava õiguse piirides kokku teistsuguses varakorralduses (tsiviilseadustiku artikkel 1698).

Tsiviilseadustikus sätestatud kolm vararežiimi on

- abielu jooksul omandatud vara ühisuse režiim (*regime da comunhão de adquiridos* – tsiviilseadustiku artiklid 1721–1731);
- üldise varaühisuse režiim (*regime da comunhão geral de bens* – tsiviilseadustiku artiklid 1732–1734);
- varalahususe režiim (*regime da separação de bens* – tsiviilseadustiku artiklid 1735–1737).

Nagu eespool märgitud, võivad abikaasad kohaldatava õiguse piirides leppida kokku teistsuguses varakorralduses. Nii on see juhul, kui abieluvararežiim on abielu jooksul omandatud vara ühisuse režiim, aga abikaasad lepivad abieluvaralepingus kokku, et konkreetsest kinnisvarast, mille üks abikaasadest omandas enne abielu (näiteks perekonna eluase) saab pärast abiellumist ühisvara, sest mõlemad abikaasad soovivad vastutada sellega seotud hüpoteeklaenu maksmise eest.

Mis puudutab vorminõudeid, siis peab abieluvaraleping olema notari juures koostatud ametliku dokumendi (notariaalakt) või registriametniku juures tehtud avalduse vormis (tsiviilseadustiku artikkel 1710 ja rahvastikuregistri seadustiku (*Código do Registo Civil*) artiklid 189–191).

Üldjuhul tuleb abieluvaraleping sõlmida enne abiellumist. Tsiviilseadustiku artikli 1714 kohaselt ei saa abieluvaralepingut ja abieluvararežiimi pärast abiellumist muuta, välja arvatud tsiviilseadustiku artiklis 1715

sätetestatud juhtudel.

Abieluvaralepingute suhtes kohaldatavad sätted on esitatud tsiviilseadustiku IV raamatu II jao IX peatüki III osas (artiklid 1698–1716).

Pulmakingitusi ja abikaasadevahelisi kingitusi käsitlevad sätted on esitatud tsiviilseadustiku IV raamatu II jao X peatüki I ja II osas (artiklid 1753–1766).

3 Kas varasuhte korraldamise vabadusel on ka piiranguid?

Portugali tsiviilseadustiku artiklis 1720 on nimetatud kaks olukorda, mil kohustuslik abikaasade vararežiim on varalahususe režiim: kui abielu sõlmitakse ilma abiellumiseelseid toiminguid (*processo preliminar de casamento*) tegemata ja kui abikaasad on 60-aastased või vanemad.

Muul juhul saavad abikaasad valida varakorralduse kohaldatavate seaduste piires.

4 Millised on abielulahutuse, lahuselu või abielu kehtetuks tunnistamise õiguslikud tagajärjed abikaasade varasuhtele?

Tsiviilseadustiku artikli 1688 alusel lõpeb abielu lahutuse või kehtetuks tunnistamisega, ilma et see piiraks ülalpidamist käsitlevate sätete kohaldamist. Lahuselu ei lõpeta abielu, kuid nagu allpool selgitatud, on selle õiguslikud tagajärjed väga sarnased lahutusega.

Seoses vara jagamise ja võlgade maksmisega on tsiviilseadustiku artiklis 1689 märgitud, et kui abieluvararežiim on lõppenud, on abikaasadel ja nende vastavatel pärijatel õigus oma isiklikule varale ja oma osale ühisvarast. Abikaasa, kellel on ühisvaraga seotud võlg, peab selle võla tasuma.

Esmalt tasutakse ühised võlad ühisvarast ja alles seejärel ülejäänud võlad. Kui ühel abikaasal on võlg teise abikaasa ees, peab ta selle võla tasuma, kasutades oma osa ühisvarast. Kui ühisvara pole, peab see abikaasa tasuma võla oma isiklikust varast.

Lahutuse õiguslikud tagajärjed

Lahutuse tagajärjed on sätestatud tsiviilseadustiku artiklites 1788–1793-A.

Üldpõhimõte on, et lahutus lõpetab abielu ja lahutusel on samad õiguslikud tagajärjed nagu abielu lõppemisel surma korral.

Pärimise kohta on tsiviilseadustiku artiklis 2133 sätestatud, et endine abikaasa kaotab pärast abielulahutust käsitleva kohtuotsuse tegemist seadusjärgse pärija staatuse, isegi kui see lahutusotsus tehakse pärast teise abikaasa surma.

Portugali õiguse järgi jagatakse abieluvara alles pärast lahutusmenetluse lõppu, mitte sel ajal, kui menetlus on pooleli. Kui aga abikaasad lahutavad vastastikusel kokkuleppel perekonnaseisuametis, võivad nad kohe kokku leppida selles, kuidas abieluvara jagatakse (rahvastikuregistri seadustiku artikkel 272-A).

Lahutuse jõustumise üldreegel on järgmine:

- lahutus jõustub abielulahutuse lõpliku kohtuotsuse kuupäeval.

Lahutuse varalised tagajärjed abikaasadele on järgmised:

- lahutusel on abikaasadele tagasiulatuvad varalised tagajärjed alates kuupäevast, mil lahutusmenetlus algatati;
- kummagi abikaasa taotlusel võidakse lahutuse varalisi tagajärgi kohaldada tagasiulatuvalt alates lahuselu algamise päevast, kui see kuupäev on menetluse käigus kindlaks tehtud;
- vara jagamisel pärast lahutust ei saa kumbki abikaasa rohkem sellest, mille nad oleksid saanud, kui abielu suhtes oleks kohaldatud abielu jooksul omandatud vara ühisuse režiimi;
- kumbki abikaasa kaotab kõik abieluga seoses saadud või saada olevad hüved (nt abikaasadevahelised

kingitused; kolmanda isiku kingitused paarile nende abiellumise puhul). Sellisel juhul võib kingituse tegija otsustada, et hüve kandub edasi paari lastele;

- kahju kannatanud abikaasal on õigus nõuda teiselt abikaasalt kahju hüvitamist üldise tsiviilvastutuse alusel tavakohtutes;
- kui lahutuse põhjused on seotud ühe abikaasa vaimse tervise häirega, peab lahutust taotlev abikaasa hüvitama teisele abikaasale abielu lõpetamisega kaasneva mitterahalise kahju. Hüvitisnõue tuleb esitada lahutusmenetluse käigus;
- kumbki abikaasa võib taotleda kohtult õigust jätkuvalt üürida perekonna eluaset, olenemata sellest, kas see kuulub mõlemale abikaasale ühiselt või teisele abikaasale;
- lemmikloomad usaldatakse ühele või mõlemale abikaasale, võttes arvesse kummagi abikaasa ja nende laste huve ning looma heaolu.

Lahutuse varalised tagajärjed abikaasade ja kolmandate isikute vahelistele suhetele on järgmised:

- abikaasad saavad tugineda lahutuse varalistele tagajärgedele kolmandate isikute suhtes üksnes pärast kuupäeva, mil kohtuotsus rahvastikuregistris registreeriti.

Endiste abikaasade vaheliste ülalpidamiskohustuste kohta on tsiviilseadustiku artiklites 2016 ja 2019 märgitud järgmist:

- üldreeglina on mõlemal endisel abikaasal kohustus end pärast lahutust ise ülal pidada;
- olenemata sellest, kas lahutati vastastikusel kokkuleppel või mitte, on mõlemal endisel abikaasal õigus saada elatist, aga õiglust silmas pidades võidakse elatise saamise õiguse andmisest keelduda;
- elatise saamise õigus lõpeb, kui selle saaja abiellub uuesti, alustab uut kooselu või kaotab elatise saamise õiguse ebasünda käitumise tõttu.

Lahuselu tagajärjed

Seoses lahuseluga on tsiviilseadustiku artiklis 1794 osutatud eespool kirjeldatud lahutust käsitlevatele sätetele, aga ühe erandiga: lahuselu ei lõpeta abielu.

Kui see üks erand välja arvata, on lahuselu tagajärjed abieluvarale, ülalpidamiskohustustele ja pärimisele tsiviilseadustiku artiklite 1795-A, 2016 ja 2133 kohaselt samasugused nagu lahutuse tagajärjed.

Abielu kehtetuks tunnistamise õiguslikud tagajärjed

Eristatakse abielu kehtetuks tunnistamist ja abielu tühisust.

Abielu tühisuse korral, nagu on sätestatud tsiviilseadustiku artiklites 1628–1630 (nt kui üks või kumbki pool ei ole avaldanud abielu sõlmimise tahet), ei ole sellel abielul õiguslikke tagajärgi.

Ilmaliku abielu kehtetuks tunnistamise korral, nagu on sätestatud tsiviilseadustiku artiklis 1631 (nt õiguslike takistuste või puudustega abielu sõlmimise tahteavalduse korral), on tsiviilseadustiku artiklis 1647 kindlaks määratud tagajärjed järgmised:

- kui mõlemad abikaasad tegutsesid heas usus, kehtivad selle abielu tagajärjed nende vahel ja kolmandate isikute suhtes seni, kuni jõustub kehtetuks tunnistamist käsitlev kohtuotsus;
- kui ainult üks abikaasa tegutses heas usus, siis saab üksnes tema kasu abieluga kaasnevatest hüvedest. Peale selle võib heas usus tegutsev abikaasa tugineda abielu tagajärgedele kolmandate isikute suhtes tingimusel, et need on kooskõlas abikaasadevahelise suhtega.

Neid norme kohaldatakse kiriklike võimude poolt katoliiklike abielude kehtetuks tunnistamise suhtes, kuni kohtuotsuse registreerimiseni rahvastikuregistris, tingimusel et katoliiklik abielu oli seal registreeritud.

Tsiviilseadustiku artiklites 1649 ja 1650 on sätestatud varalised eritagajärjed alaealise isiku abielu korral või õiguslike takistustega abielu korral, näiteks:

- alaealist, kes abiellub ilma vajaliku loata, käsitatakse kuni täisealiseks saamiseni alaealisena seoses sellise vara valitsemisega, mis tal oli abiellumise ajal ja mille ta sai pärast abiellumist kingitusena. Siiski tagatakse neile vajalik ülalpidamine sellest varast saadavast tulust;
- alaealise vanemad või esindaja – mitte abikaasa – valitsevad seda vara, kuni alaealine saab täisealiseks;

- seda vara ei saa kasutada abielu ajal ega pärast selle lõppu kummagi abikaasa võlgade tasumiseks enne seda, kui alaealine saab täisealiseks;
- kui eiratakse tsiviilseadustiku artikli 1604 punktides c ja d sätestatud takistusi (nt veresugulusest tulenevat takistust), ei saa takistust eiranud abikaasa saada teiselt abikaasalt kingitusena ega testamendi kaudu mingeid hüvesid.

5 Kuidas mõjutab abikaasade varasuhet ühe abikaasa surm?

Ühe abikaasa surma korral abieluvararežiim lõpeb, nagu on sätestatud tsiviilseadustiku artiklis 1788.

Ühisvara tuleb jagada. Tsiviilseadustiku artikli 2024 kohaselt hõlmab surnud abikaasa vara tema isiklikku vara ja kui see on kohaldatav, siis tema osa abikaasade ühisvarast.

Üldreeglina on elusolev abikaasa seadusjärgne pärija, kellel on õigus pärandi sundosale, olenemata sellest, kas tehtud on testament (tsiviilseadustiku artiklid 2131 ja 2133 või 2158 ja 2159, nagu asjakohane).

Kui vara jagatakse, on elusoleval abikaasal tsiviilseadustiku artikli 2103-A tingimuste kohaselt ühtlasi õigus kasutada perekonna eluaset, selle sisu ja määrit. Kui selle väärtus ületab pärand- ja ühisvara seisukohast tema osa, peab elusolev abikaasa selle teistele pärijatele hüvitama.

Kui abieluvararežiim on varalahususe režiim, võivad abikaasad aga tsiviilseadustiku artikli 1698 ja artikli 1700 lõike 3 kohaselt abieluvaralepingus pärijastatusest loobuda.

6 Milline ametiasutus on pädev tegema otsuseid abikaasade varasuhtega seotud asjades?

Järgnevalt kirjeldatud olukordades on abieluvaraasjadega tegelemise pädevus kohtutel, registriametnikel ja notaritel.

Portugali õiguse kohaselt on abieluvaralepingud ja -režiimid põhimõtteliselt muutumatud, kooskõlas tsiviilseadustiku artikliga 1714. See tähendab, et kui tulevased abikaasad soovivad ise valida abieluvararežiimi ja kalduda kõrvale seadusega ettenähtud vararežiimist, tuleb see vararežiim kehtestada abieluvaralepinguga (tsiviilseadustiku artikkel 1710), millele kirjutatakse alla enne abiellumist. Abielu ajal ei või abikaasad sõlmida abieluvararežiimi muutmise või lõpetamise kokkulepet. Erandid selle põhimõtte kohaldamisest on sätestatud tsiviilseadustiku artiklis 1715 (nt kohtulik vara lahutamine või lahuselu).

Vararežiimi puudutavates tingimustes tuleb kokku leppida abieluvaralepingus (tsiviilseadustiku artikkel 1698), mis tuleb sõlmida vastavalt selle vormi ja avaldamist käsitlevatele nõuetele. Tsiviilseadustiku artikli 1710 kohaselt tuleb abieluvaraleping koostada perekonnaseisuametniku juures tehtud avaldusena või notariaalaktina; vastasel korral on leping kehtetu. Et abieluvaraleping oleks kolmandate isikute suhtes kehtiv, tuleb see registreerida tsiviilseadustiku artikli 1711 lõikes 1 käsitletud korras. Abikaasade pärijaid ja muid abieluvaralepingu pooli ei loeta selles tähenduses kolmandaks isikuks. Lepingu registreerimine ei asenda selliste asjaolude kandmist kinnistusraamatusse, mille suhtes selline kohustus kehtib. Samuti tuleb kinni pidada tähtjast: abieluvaralepingule tuleb alla kirjutada enne abiellumist, kuid lepingule allakirjutamise kuupäevast kuni abiellumiseni ei tohi mööduda kauem kui üks aasta, vastasel juhul kaotab leping kehtivuse, nagu on sätestatud tsiviilseadustiku artiklis 1716.

Eespool esitatud teabega saab tutvuda juhendis *Os Regulamentos Europeus: impacto na actividade registal e notarial* (Euroopa õigusaktide mõju perekonnaseisuametite ja notarite tegevusele), mis on kättesaadav portugali ja inglise keeles aadressil

<https://www.redecivil.csm.org.pt/os-regulamentos-europeus-impacto-na-atividade-registal-e-notarial/>.

Lahutuse, lahuselu ja abielu kehtetuks tunnistamise korral sõltub see, milline asutus on pädev tegelema vara jagamisega ja sel eesmärgil abieluvararežiimi kohaldamisega, sellest, kas abikaasad on ühel meelel küsimuses, kuidas tuleb abieluvara jagada.

Kui abikaasad on lahutuse või lahuselu korral vara jagamises kokku leppinud, menetleb asja perekonnaseisuamet. Sellisel juhul on kaks võimalikku stsenaariumi: kui otsus lahutuse või lahuselu kohta

tehakse vastastikusel kokkuleppel, menetleb lahutuse või lahusele asja perekonnaseisuamet, kes võib asjaomaste menetluste käigus kiita heaks varajagamise kokkuleppe, korraldada maksukohustuste täitmise ning teha vararegistris jagamise põhjal muudatusi; kui tegemist on kohtuliku lahutuse või lahuselega, mille korral on pädevad perekonna- ja alaealiste asjade kohtud (*Tribunais de Família e Menores*), ning kui pooled lepivad kokku vara jagamises pärast lahutust või kooselu lõpetamist, tegelevad jagamise, maksukohustuste ja jagamisest tulenevate vararegistri muudatustega perekonnaseisuametid. Asjakohased õigusnormid on sätestatud rahvastikuregistri seadustiku artiklites 272-A ja 272-B. Praktiline teave selle teenuse ja sellega kaasnevate kulude kohta on kättesaadav aadressil <https://justica.gov.pt/Servicos/Balcao-Divorcio-com-Partilha>.

Teise võimalusena võivad pooled, kui nad jõuavad pärast lahutust või kooselu lõpetamist vara jagamises kokkuleppele, sõlmida selle kohta notariaalakti. Sellisel juhul peab notar registreerima kinnisasjad kahe kuu jooksul ja pooled peavad täitma sama tähtaja jooksul oma maksukohustused (kinnistusregistri seadustiku (*Código do Registo Predial*) artiklid 8-B ja 8-C).

Kui abikaasad ei jõua lahutuse, lahusele või abielu kehtetuks tunnistamise korral vara jagamises kokkuleppele, peab emb-kumb pool taotlema vara jagamiseks inventuurimenetluse (*processo de inventário*) algatamist. Tsviilkohtumenetluse seadustiku (*Código de Processo Civil*) artikli 1083 lõikes 1 loetletud juhtudel (nt kui inventuurimenetlus on muu kohtumenetluse kõrvalmenetlus) on inventuurimenetluse toimetamise ainupädevus kohtul. Muudes olukordades võib tsviilkohtumenetluse seadustiku artikli 1083 lõike 2 kohaselt inventuurimenetlust taotleda ühe huvitatud isiku algatusel või kõigi huvitatud isikute vastastikusel kokkuleppel kohtus või notari juures, kes on kantud notariaalse inventuuri korra (*Regime do Inventário Notarial*) artiklis 1 osutatud loetellu, mis on avaldatud 13. septembri 2019. aasta seaduses nr 117/19. Notarid kasutavad juhtumiga tegelemiseks juhtumihaldussüsteemi <https://www.inventarios.pt/>.

7 Millised on abikaasade varasuhtest tulenevad tagajärjed abikaasa ja kolmanda isiku vahelistele õigussuhetele?

Tsviilseadustiku artiklites 1682 ja 1683 on sätestatud, et mõnel juhul peab abikaasal olema teise abikaasa nõusolek teatavate lepingute sõlmimiseks kolmandate isikutega. See sõltub abieluvararežiimist (nt varalahuse või üldise varaühisuse režiim), sellest režiimist tulenevatest valitsemisvõimustest (nt teatava vara ühine valitsemine), vara laadist (nt perekonna eluase, ühisvara) või lepingu laadist (nt ostu-müügileping; kingituste vastuvõtmine).

Tsviilseadustiku artikli 1687 kohaselt on teise abikaasa nõusoleku puudumisel kolmandatele isikutele järgmised tagajärjed:

- kui üks abikaasadest sõlmib lepingu tsviilseadustiku artikli 1682 lõikeid 1 ja 3 rikkudes (nt teatava vallasomandi üleandmine), artiklit 1682-A (nt kinnisomandi üleandmine üldise varaühisuse režiimi korral; perekonna eluaseme omandiõiguse üleandmine abikaasade mistahes abieluvararežiimi korral), artiklit 1682-B (nt perekonna eluaseme üürilepingu lõpetamine) või artikli 1683 lõiget 2 (pärandist või annakust loobumine), on teisel abikaasal või tema pärijal õigus nõuda selle lepingu tühistamist;
- kui abikaasa annab registreerimata vallasvara omandiõiguse üle või sõlmib selle vara koormamiseks lepingu ilma teise abikaasa nõusolekuta, kui see on nõutud, ei saa eelnimetatud tühistamist nõuda, kui kolmas isik tegutses heas usus;
- kui üks abikaasadest annab ebaseaduslikult üle sellise vara omandiõiguse, mis kuulub teise abikaasa ainuomandisse, või sõlmib selle vara koormamiseks lepingu, on leping tühine ja hind tuleb tagasi maksta, eelkõige vastavalt tsviilseadustiku artiklitele 892–904, milles on sätestatud müüja ebaseadusliku tegevuse tagajärjed.

8 Palun kirjeldage lühidalt oma riigis kohaldatavat abieluvara jagamise või realiseerimise menetlust.

Kui vara jagamise suhtes jõutakse kokkuleppele, võib selle kinnitada perekonnaseisuamet või selle võib vormistada notariaalaktina, vastavalt eespool 6. küsimuse vastuses nimetatud olukordadele.

Kui vara jagamise suhtes kokkuleppele ei jõuta, algatatakse inventuurimenetlus kohtus või notari juures, nagu on juba kirjeldatud 6. küsimuse vastuses.

Kohtulikku inventuurimenetlust reguleerivad tsiviilkohtumenetluse seadustiku V raamatu XVI jao sätted (artiklid 1082–1130), mis kehtivad vajalike muudatustega ka notariaalse inventuurimenetluse suhtes (13. septembri 2019. aasta seaduse nr 117/19 lisas avaldatud notariaalse inventuuri korra artikkel 2).

Abieluvara jagamise inventuurimenetlus hõlmab järgmisi etappe: algetapp, vastuväidete esitamine ja kohustuste kontrollimine, huvitatud isikute eelnev ärakuulamine, eelmäärus ja huvitatud isikute kohtumine (*conferência de interessados*), jagamiskava ja seda kinnitav otsus, lõppetapid.

9 Milline on kinnisvara registreerimise menetlus ning milliseid dokumente või teavet harilikult kinnisvara registreerimiseks nõutakse?

Kinnisasja kinnistamiseks tuleb esitada kinnistusametile kinnistamisavaldus, millele on lisatud tõendavad dokumendid. Üldjuhul nõutakse järgmisi dokumente: notariaalakt; kinnistu andmed (*caderneta predial*); tempelmaksu ja munitsipaalomandimaksu tasumise tõend; hüpoteegi kustutamine, kui see on asjakohane. Kui need dokumendid on juba kinnistusametis registreeritud, tuleb esitada üksnes viited nendele.

Kui avalduse esitab avaldaja esindaja, tuleb avaldusele ühtlasi lisada avaldaja volikiri. Kinnistusregistri seadustiku artikli 39 kohaselt ei pea aga advokaadid, notarid ega õigusnõunikud (*solicitadores*) kinnistamisavalduse esitamisel volikirja lisama.

Avaldajad, kellel on digisertifikaat (Portugali ID-kaardiga kodanikud ning kutseliitudes nõuetekohaselt registreeritud advokaadid, notarid ja õigusnõunikud), saavad esitada kinnistamisavalduse ja vajalikud lisadokumendid internetis. Ilma digisertifikaadita avaldajad saavad avalduse isiklikult kinnistusregistrisse kohale viia või postiga saata.

Teave kinnistamismenetluse ja sellega kaasnevate kulude kohta on kättesaadav aadressil

<https://justica.gov.pt/Servicos/Pedir-registo-predial>.

Portugali tsiviilseadustiku ja muude eespool osutatud õigusaktide kehtivad versioonid on portugali keeles kättesaadavad järgmisel aadressil:

[Código Civil](#)

[Código do Registo Civil](#)

[Código do Registo Predial](#)

[Código de Processo Civil](#)

[Regime do Inventário Notarial](#)

Lõppmärkus

Käesolev teabeleht sisaldab üldteavet; see ei ole ammendav ega kontaktpunkti, tsiviil- ja kaubandusasju käsitleva Euroopa õigusala koostöö võrgustiku, kohtute ega ühegi muu kasutaja jaoks siduv. Alati tuleb tutvuda kohaldatavate õigusaktide kehtivate versioonidega. Siin esitatud teave ei asenda õiguspraktikult saadavat õigusnõu.

Viimati uuendatud: 13/10/2024

Käesoleva veebilehe omakeelset versiooni haldab Euroopa õigusala koostöö võrgustiku vastav riiklik kontaktpunkt. Tõlked on teostanud Euroopa Komisjoni teenistused. Originaali tehtavad võimalikud muudatused asjaomase riikliku ametiasutuse poolt ei pruugi kajastuda tõlkeversioonides. Komisjon ja Euroopa õigusala koostöö võrgustik ei võta mingit vastutust ega kohustusi seoses käesolevas dokumendis esitatud või viidatud teabe ega andmetega. Palun lugege õiguslikku teadaannet lehekülje eest vastutava liikmesriigi autoriõiguste kohta.